

καὶ κατ' αὐτὴν ἀκόμῃ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου οὔτε τοὺς ἐνθυμοῦντο καὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν χρόνων ἐκείνων. Τὰ ἴχνη των, τὰ ὅποια οἱ Χετταῖοι κατὰ τὸν μακρὸν βίον των ἀφήκαν ἐπὶ τῆς γῆς ἢ τὰ ὅποια τοῦλάχιστον θεωροῦνται ὡς ἀνήκοντα εἰς αὐτούς, συνίστανται εἰς διάφορα ἀναγλύφα γεγλυμμένα κατὰ προτίμησιν ἐπὶ βράχων, ὡς ἐκεῖνα τὰ ὅποια εὐρέθησαν ἐν Συρίᾳ (εἰς τὸ Βιρετζήκ, εἰς τὸ Μαρὰς, εἰς τὸ Σακτσεγιουζοῦ) καὶ ἐν Μ. Ἀσίᾳ (εἰς τὸ Ἐφλατοῦν-μπουνάρ, εἰς τὸ Φασσιλέρ-καλὲ καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον Ἰδρίζ). Ἐπὶ τῶν ἀναγλύφων δὲ τούτων ὑπάρχουν γράμματα ἱερογλυφικά, ἄγνωστα ἀκόμῃ εἰς τοὺς ἀρχαιολόγους. Ἐὰν κατορθωθῇ ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ ἐρμηνεία τῶν ἐπιγραφῶν τούτων, τότε βεβαίως θὰ μάθωμεν τὴν ἀκριβῆ ἡλικίαν τῶν ἀναγλύφων καὶ θὰ λάβωμεν ὅπως-δήποτε ἀκριβεστέραν γνῶσιν τῆς ἱστορίας καὶ τῶν περιπετειῶν τοῦ περιέρρου καὶ παναρχαίου τούτου λαοῦ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὁμως ὑποτίθεται ὅτι ἡ ἡλικία τοῦ ἀναγλύφου τούτου τοῦ Ἰδρίζ φθάνει μέχρι τῆς 15ης ἑκατονταετηρίδος π. Χ.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν ἀνθρωπολογικὴν των καταγωγὴν οἱ πλείστοι παραδέχονται ὅτι σωματικῶς καὶ φυσικῶς ἀνήκουν εἰς τοὺς Ἀρείους, διότι συμφωνοῦν τελείως μὲ τοὺς σημερινούς Ἀρμενίους, ἄρα δὲν ἀνήκουν εἰς τοὺς Σημίτας, ὡς ὑπετίθετο ἄλλοτε· τοῦτο δὲ μᾶς ἄγει εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἡ Συρία καὶ ἡ ἄλλη χώρα περὶ τὸν Εὐφράτην κατεῖχeto εἰς τὰς ἀρχὰς ὑπὸ φυλῶν ἀραμαϊκῶν καὶ ὅτι κατόπιν ἐπῆλθον οἱ Σημίται, οἱ ὅποιοι τοὺς ἐξεδίωξαν ἐκεῖθεν, τοῦτο δ' ἐξηγεῖ καὶ τοὺς διαρκεῖς πολέμους, εἰς οὓς οἱ Ἑβραῖοι διετέλουν μὲ τοὺς πέριξ ἄλλοφύλους, καὶ μετὰ τῶν ὁποίων οὐδέποτε ἦτο δυνατὸν νὰ συγχωνευθοῦν καθ' ὁλοκληρίαν.

Κων/νίς, 1908.

ΘΕΟΔ. Χ. ΦΛΩΡΑΣ

Η Ζ Ω Η

ΠΑΡΘΕΝΑ ὀλάνθιστη ἡ Ζωὴ στὸν ὦμο της βασταίνει
τὸν ἀμφορέα ὀλόγιμον ἀπ' τὸ γλυκὸ κρασί.

Ἐμπρὸς περνάει ἀγέραστη, τὸ χόρτο ἀναβλασταίνει
σιὰ πόδια της καὶ σπέρνονται ζωὲς ὅπου διαβῇ.

Μὰ ὀπίσω μαῦρο φάντασμα τὸ δρέπανο βαστάει·
ὁ Χάρος πάντα τῆς Ζωῆς τ' ἀχνάρια ἀκολουθαί.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ